

opusdei.org

Prelatovo pismo (siječanj 2008.)

Kršćanski poziv, po svojoj
prirodi, u sebi nosi potrebu za
apostolatom.

29.01.2008.

Najdraža moja djeco: neka mi Isus
čuva moje kćeri i sinove!

Od 25.tog prosinca pa nadalje, sve
nam govori o rođenju Krista, vječne
Očeve Riječi, utjelovljenog i rođenog
od Marije Djevice kako bi nas spasio.
U zemljama s kršćanskom tradicijom,
pučka pobožnost na tisuće načina

izražava radost ljudi zbog ovog veličanstvenog otajstva. Mnogi muškarci i žene dobre volje, uključujući i one koji nisu kršćani, dijele s katolicima ideje mira, pravde i solidarnosti, prizvane ovom svetkovinom, kao još jedan od dokaza koliko li Kristova poruka odgovara na čovjekove najdublje težnje.

Ipak, ponad buđenja tih ideala – koji su zasigurno važni, pogotovo u vremenima kao što su ova - okarakterizirana nedostatkom mira u mnogim nacijama i u mnogim savjestima – ono što je najznačajnije u vezi Božića je sam događaj kojeg slavimo. **U Betlehemu, Svijetlo koje prosvjetljuje naš život se očitovalo svijetu; otkrio nam se Put koji vodi do punine ljudskosti. Kojeg li smisla ima slaviti Božić ako ne priznajemo da je Bog postao čovjekom? Tada je to isprazan praznik. Iznad svega, mi kršćani**

trebamo iznova potvrditi istinu Kristovog Rođenja dubokim, od srca iskrenim uvjerenjem kako bi svima svjedočili našu svijest o do sada nečuvenom daru koji je blago, ne samo za nas već za sve.[1]

Božić još jednom pred nas stavlja žurnost surađivanja s Kristom kako bi se primijenili plodovi Otkupljenja. Betlehemski pastiri pružaju nam dobar primjer: nakon što su se požurili prema spilji, gdje *pronađu Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama*, vratili su se svakidašnjem poslu ispunjeni radošću. Bili su iznutra promijenjeni, slaveći i hvaleći Boga *za sve što su čuli i vidjeli*, želeći prenijeti radosnu vijest svojim obiteljima i susjedima, kako bi *svi koji su to čuli divili se tome što su im pripovijedali pastiri.*[2] Ovo je bilo unatoč činjenici da su vjerojatno bili šutljiva vrsta ljudi, ne baš vični razgovoru, kao što je i danas slučaj.

Kad netko okusi veliku radost, osjeća se potaknutim govoriti ljudima oko sebe o tome. Ovo se događa u još većoj mjeri kad se radi o nadnaravnom životu kojeg je Isus donio svijetu. To je radost koja se ne može sakriti, jer kršćanski poziv, po svojoj prirodi, u sebi nosi potrebu za apostolatom. Radost što nas je Bog spasio ne može stati u samo jedno srce. ***Sv. Augustin kaže da tko god dovede jednu dušu do obraćenja svoju je za to predestinirao.***

Razmisli samo što li će to značiti dovesti druge duše na put Božji, na predanje! Nešto predivno! (...) Jer dobro je po svojoj prirodi ekspanzivno. Ako posjedujem nešto dobro, nužno ću imati djelotvornu želju da i drugi sudjeluju na mojoj sreći.[3]

Usprkos tome, u mnogim se mjestima ukorijenila pogrešna ideja kako je neprikladno govoriti drugim ljudima o svojim religioznim uvjerenjima. To,

tako kažu, znači uplitanje u privatnost ljudi, napadajući intimnost druge osobe. Moramo odbaciti ovakav stav i uvijek biti spremni dati razlog za nadu u svom kršćanskom pozivu,[4] iskreno želeći da dobra vijest spasenja odjekuje u ušima naših rođaka, prijatelja i poznanika.

Ne možemo se zadovoljiti biti svjedocima samo svojim primjerom, jer primjer sam po sebi, iako je u isto vrijeme neophodan, nije dovoljan. Prisjetimo se Božjeg prijekora onima koji nisu ljudima predbacili njihove grijehе idolatrije: *...svi su oni psi nijemi, ne mogu lajati. Drijemaju i leže, i najdraže im je spavati.*[5]

Moje kćeri i sinovi, budimo budni kako nikada ne bismo zaslužili ovaj Gospodinov ukor; prestali bismo biti *sol zemlje i svijetlost svijeta.*[6] To se ne smije dogoditi. Jačaš li svoj apostolski žar poput nadnaravnog

instinkta? Koliko žurno tražiš od Gospodina da stavi prave riječi u tvoja usta tijekom svakodnevnih razgovora, uključujući one vezane uz posao ili dok se odmaraš? Trebamo govoriti muškarcima i ženama o Božjoj dobroti iskazanoj dolaskom Sina Božjeg na svijet i koliko se Gospodin nada našoj suradnji u naviještanju njegove poruke ljubavi, života i mira.

Prije par tjedana, Kongregacija za nauk vjere je objavila *Doktrinarnu notu o nekim aspektima evangelizacije*, a Benedikt XVI preporuča svim vjernicima da je razmatraju.[7] Dokument podsjeća, između ostalog da «pošteno voditi razum i slobodu osobe do susreta s Kristom i s njegovim Evanđeljem nije neprikladno zadiranje, već legitimni napor i služba koja ljudske odnose može učiniti plodnijima.[8] Štoviše, «priopćavanje religiozno važnih događaja i istina kako bi ih drugi

prihvatili ne samo da je u dubokoj harmoniji s ljudskim fenomenom dijaloga, navješćivanja i educiranja, već također odgovara još jednoj važnoj antropološkoj činjenici: želji, koja je svojstvena ljudskoj osobi, da drugi sudjeluju u vlastitim dobrima.»[9]

Naravno, u ovome kao i u svemu drugome, ne samo da poštujemo privatnost i slobodu drugih već i branimo; mi isključujemo svaki tip nasilja. Pohranjujemo živo sjećanje na primjer i nauk sv. Josemarije koji je rekao: «***Uvijek sam branio slobodu individualnih savjesti. Ne razumijem nasilje. Ne smatram ga prikladnim bilo za uvjeravanje bilo za pridobivanje.***»[10]

U sjećanje mi dolazi inzistiranje našeg Oca u ovome. Možda je postalo i učestalije kako se počela širiti ideja, u nekim sferama, kako nije nužno govoriti drugima o svojoj vjeri; kako

je svjedočenje vlastitim ponašanjem dovoljno. Suočen s takvim stavom, koji bi mogao paralizirati misionarski žar Crkve, sv. Josemaría je djelovao apostolskom odvažnošću. Objasnio je: **«Moja djeca trebaju tražiti prilike kako bi govorili, prenijeli čuda koja nam je Bog povjerio. Za djelovanje kao kršćanina samo 'biti prisutan' nije dovoljno.»**^[11]

Dok se Drugi Vatikanski Koncil bližio kraju, naš Utemeljitelj nas je požurivao da primijenimo u praksi važna naučavanja ovog velikog saziva Crkve. Iznad svega, pozvao nas je da podsjetimo ljude, u javnosti i ponaosob, na univerzalni poziv na svetost i apostolat, što je Koncil jako naglasio. On je inzistirao da sa svima – katolicima i ne-katolicima, kršćanima i ne-kršćanima— moramo održavati ustrajan apostolski razgovor utemeljen na istini i ljubavi. Tako je živio do samog kraja.

Nadolaze mi tolika sjećanja na to kako je koristio prilike da bi služio dušama na taj način.

Tijekom tih godina često se čulo kako je bolje drugima ne objašnjavati kršćansku vjeru; neki su došli do toga da vide dijalog kao razgovor u kojem se trebaju ostaviti po strani istine koje naučava Crkva, kao da bi bilo kakvo mišljenje koje se odnosi na Boga ili objavljene istine bilo jednako važeće i autentično. U tim okolnostima, polazeći od Evandjelja, sv. Josemaría je govorio o mnogim prilikama kada je Krist govorio ili naviještao svojim suvremenicima. Volio je i naglasiti kako kršćani trebaju djelovati na isti način kroz stoljeća, slijedeći Učiteljev primjer. ***U naviještanju Evandjelja prva Dvanaestorica su imala predivne razgovore sa svima koje su sretali i koje su tražili na svojim apostolskim putovanjima. Crkva ne bi danas postojala da Apostoli***

nisu vodili nadnaravni dijalog sa svim tim dušama. Za kršćanina apostolat se sastoji u ovome: ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi (Rim 10,17) - vjera po poruci, a poruka riječju Kristovom.[12]

U svojoj nedavnoj enciklici o kršćanskoj nadi, Papa jasno razvija ova naučavanja. Započinjući od ideje kako je žar za svetošću neprenosiv (nitko ne može zauzeti naše mjesto u osobnom odgovoru na milost), Benedikt XVI. objašnjava: "Odnos s Isusom je ipak odnos s onim koji sebe samoga daje kao otkup za sve (cf. 1 Tim 2,6). Biti u zajedništvu s Isusom Kristom nas povlači u Njegovo 'biti za sve'; čineći ga našim načinom bivanja "[13] Ovo je temelj potrebe za priopćavanje radosne vijesti spasenja ostalim dušama. ***Naš poziv da budemo Djeca Božja, usred svijeta, zahtjeva od nas da ne nastojimo samo tražiti vlastitu svetost već i***

da zemaljske putove pretvorimo u staze na kojima sve duše preko svih zapreka dolaze k Bogu.[14] U potpunosti smo uvjereni kako, s obzirom da je sastavnica poziva koji smo primili, naš Gospodin želi da povećamo svoj osobni apostolat prijateljstva i povjerenja koji je toliko karakterističan za vjernike koji žive po božanskom pozivu usred svijeta i posebno za one koji se «hrane» duhovnošću Opusa Dei.

Ovog mjeseca je 75. obljetnica trenutka kad je sv. Josemaría dao odlučan impuls radu s mladim ljudima, što je i radio od utemeljenja Opus Dei. Jer upravo u subotu 21. siječnja 1933. naš Utemeljitelj je po prvi put okupio malu grupu mladića, kako bi im dao predavanje kršćanske formacije.

Naš Otac je započeo taj rad s toliko velikim nadnaravnim pogledom, žarom i naklonošću! Unatoč tome,

kao što je često prisjetio, što je samo trojica mladića prisustvovala tom prvom Krugu, iako je o tome govorio s 9 ili 10 osoba. Sv. Josemaría se nije obeshrabrio. Pun vjere, utječući se našoj Gospi i sv. Josipu, i povjeravajući taj rad još jednom sv. Rafaelu arhanđelu i sv. Ivanu apostolu, blagoslovio je te prve mladiće Presvetim Sakramentom. Polako razmatrajmo ove njegove riječi: ***Kad je sat završio, otišao sam u kapelicu s tim dečkima. Držao sam našeg Gospodina u Presvetom Sakramentu, u pokaznici. Podigao sam ga i blagoslovio tu trojicu...i vidio sam tristo, tristo tisuća, trideset milijuna, tristo milijuna...bijelih, crnih, žutih, svih boja i kombinacija koje ljudska ljubav može smisliti. Ipak zanijemio sam, jer ... sve se obistinilo. Zanijemio sam jer je Gospodin bio puno više darežljiv.***"[15]

Idućega dana, nedjelje 22. siječnja, započeo je prvi sat katekizma (neophodno sredstvo u apostolskom radu s mladim ljudima te također i s drugima), kojem su prisustvovali neki od mladića s kojima se naš Otac ophodio. Otišli su u školu u predgrađu Madrida u dijelu «Los Pinos», gdje ih je čekala velika skupina djece. Satovi formacije i katekizma, te posjeti siromasima i bolesnima, koje je naš Otac već neko vrijeme tada obavljao, bili su i bit će čvrsti temelj našeg apostolata, koji je, kako je naš Otac običavao reći, ***zjenica našeg oka.***

Kao što je i jedino prirodno, teret i radost 'postavljanja na noge' ovog apostolata pada u principu na mlađe vjernike Prelature i na one kojima je na poseban način povjeren. Moje kćeri i sinovi, razmotrite pouzdanje našeg Gospodina koji želi položiti u vaše ruke - tako da ih možete oblikovati kao što oblikuje kipar

glinu - duše tolikih djevojaka i mladića koji iskreno traže dublji smisao života. Pripremajte jako dobro krugove i satove kršćanskog nauka, zamolite Duha Svetoga da u vaša usta stavi snagu koja će ih privući. I započnite odlučno govoriti s vašim prijateljima, započinjući apostolski dijalog koji će ih voditi Kristu, *suaviter et fortiter***[16]**, blagošću i snagom.

Vrlo je poticajno vidjeti upornost Benedikta XVI. dok govori o potrebi pozivanja mladih na velikodušnost, te na to da se približe našem Gospodinu, da ga slijede. Budimo jeka u ušima mnogih ljudi, imajući povjerenje u djelovanje Duha Svetoga i u sposobnost predanja u posvemašnjem služenju, što je uvijek bila karakteristika mladih - iako se ponekad čini da je uspavana u njihovim srcima.

Utječimo se pouzdano Sv. Rafaelu i Sv. Ivanu, zaštitnicima ovoga posla, i također sv. Josemariji, koji je započeo ovaj apostolat sada već pred mnogo godina. Imajte na umu da na taj način vi i svi mi pripremamo budućnost Crkve i kršćansku budućnost društva.

Vrlo srdačan blagoslov od vašeg Oca
+ Javier

[1] Benedikt XVI, Opća audijencija, 19. prosinca 2007.

[2] cf. *Lk* 2, 16-20

[3] Sv. Josemaría, bilješke s druženja, 29. prosinca 1959

[4] cf. *1Pt* 3,15

[5] *Iz* 56,10

[6] *Mt* 5,13-14

[7] Benedikt XVI, Opća audijencija, 19. prosinca 2007.

[8] Kongregacija za nauk vjere, *Doktrinarna nota o nekim aspektima evangelizacije*, 3 prosinca 2007., 5 (slobodan prijevod)

[9] Ibid., 7

[10] Sv. Josemaría, *Razgovori (Conversaciones)*, 44

[11] Sv. Josemaría, bilješke s druženja, 25. kolovoza 1968.

[12] Sv. Josemaría, pismo, 24. listopada 1965., br. 13

[13] Benedikt XVI, Enciklika *Spe Salvi*, 30. studenog 2007., br. 28 (slobodan prijevod)

[14] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, 120

[15] Sv. Josemaría, bilješke s druženja, 19. veljače 1975

[16] cf. Mudr 8,1

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
sijecanj-2008/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-sijecanj-2008/) (23.02.2026.)